

La Linda Version 3.0

Idag är det blygsamma 3 dagar kvar till den stora dagen D. Dagen då jag ska bli vuxen. La Linda, version 3.0. Dags för hängpattar, parmiddagar och pensionssparande. Eller?

I efterdyningarna av de senaste veckorna innehållande bland annat fjortisfylla och en temporär störtdykning av det vanligtvis solida självförtroendet, så reflekterar jag nu över hur långt jag egentligen kommit på vägen till den där vuxna, stereotypa trettioåringen. Vi börjar med det tre stora V:na; Volvo, villa och vovve. Samtliga lyser skrämmande starkt med sin frånvaro. Den tillhörande trofén av manligt kön, så även han. Och små avkommor ska vi inte ens snacka om. Jag är inte mer bekväm runt barn nu än för 10 år sedan (HUR kommunicerar man med barn egentligen?). Vuxenpoäng i form av tyngdlagens utövande på diverse kroppsdelar samlar jag dock på mig i rask takt. Dessutom har ett par envisa rynkor ankrat fast sig i pannan och vägrar flytta på sig.

Istället för att följa normen har jag istället en katt, en gedigen skosamling och ett par, tre hack i sängstolpen. Detta scenario skulle kanske kännas skrämmande och halvpatetiskt om jag inte var så ruskigt nöjd med mitt liv just nu. Visst gnäller jag ibland, mest för att det är lite kul att vara en cynisk bitch, men sanningen är att jag innerst inne trivs väldigt bra och känner att jag mer och mer börjar fatta vad det egentligen handlar om, det här de kallar livet.

När jag skulle fylla 29 fick jag något av ett breakdown och gick igenom hela jag-kommer-att-dö-ensam-och-katten-kommer-att-äta-upp-mig fasen, man skulle kunna säga att jag gjorde bort min 30-årskris lite i förväg. Sedan kom uppföljaren vad-ska-jag-göra-med-mitt-liv fasen såklart. Men rätt nyligen hade jag en uppenbarelse. En sådan där som är så självklar men som man inte kan ta till sig innan man är *redo* (kräks ni snart på mitt käckhet? Det är okej, det gör jag ibland med). Är ni redo? Här kommer den.

Det är bara *jag* som har kontroll över mitt liv. Det är bara *jag* som kan förbättra, förändra och leva mitt liv efter bästa förmåga. Och att allt är möjligt, det måste bara blir mindre snack och mer verkstad. "Just Do It", som ett visst skoföretag så vist uttryckte sig. Ta ansvar för ditt liv, kom inte med en massa mesiga ursäkter, ta tag i livet och *lev* det istället.

Jag har så många bollar i luften nu att jag dagligen nästan spricker av iver och upphetsning. Det vill säga, när jag inte har magkatarr och får ångest för att jag inte hinner med allt jag vill göra. Ja, jag har inte riktigt svaret på hur man hittar den där balansen. Jag återkommer när jag ska fylla 40. Då kanske jag har lärt mig.

Linda Hörnfeldt